

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 91/22
6.7.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марије Терзић, председника већа, Јелене Стојилковић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиоца Организација произвођача фонограма Србије ОФПС Београд, ул. Дечанска бр.14, кога заступа Дејан Вуковић, адвокат из Београда, ул. Теодора Драјзера бр.34, против тужене АА из ..., ул. ... бр. ..., коју заступа Бојана Вранеш, адвокат из Новог Сада, ул. Васе Стајића бр. 30/3, ради исплате дуга, одлучујући о жалбама тужиоца и тужене, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду П4 277/21 од 3.3.2022. године, у седници већа одржаној дана 6.7.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П4 277/21 од 3.3.2022. године, а жалбе тужиоца Организације произвођача фонограма Србије ОФПС из Београда и тужене АА из ... **ОДБИЈАЈУ**, као неосноване.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом ставом првим изреке, остављено је на снази решење о извршењу Основног суда у Новом Саду Иив 242/21 од 08.04.2021. године у делу у коме је обавезана тужена да тужиоцу исплати и то износ од 23.010,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.04.2021. године до исплате и износ од 46.020,00 динара са законском затезном каматом почев од 02.04.2021. године до исплате, као и у делу у коме је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове извршног поступка у износу од 8.754,00 динара. Ставом другим изреке укинута је решење о извршењу из претходног става у делу у коме је обавезана тужена да тужиоцу плати законску затезну камату, и то на износ од 23.010,00 динара почев од 13.4.2011. године до 2.4.2021. године и на износ од 46.020,00 динара почев од 24.5.2011. године до 2.4.2021. године, те је у том делу

тужбени захтев одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 15.162,00 динара.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавиле обе парничне странке и то тужилац побијајући пресуду у ставу другом изреке, а тужена побијајући пресуду у ставовима првом и трећем изреке, обе парничне странке из свих законом прописаних разлога.

Испитујући правилност побијане пресуде у границама овлашћења прописаних чланом 386 ЗПП (“Службени гласник РС” бр.72/2011...18/2020), Апелациони суд у Београду је оценио да су жалбе парничних странака неосноване.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1-3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 07.03.2011. године у поступку контроле и евидентирања јавног саопштавања фонограма који се емитују за 2011. годину, у просторијама кафе “...” у Новом Саду, корисника АА ПР СТУР “...” констатовано је да се у објекту вршило јавно саопштавање фонограма преко ЦД плејера. Истога дана између тужиоца и СТУР “Максим” предузетник АА закључен је уговор о накнади по основу коришћења фонограма и на њима забележених интерпретација. Овим уговором уређен је начин плаћања накнаде у три једнаке месечне рате у року од 7 дана од дана издавања рачуна за сваку рату појединачно и уговорено је да у случају неблаговременог плаћања било које рате у року предвиђеним уговором доспева целокупан износ преосталог дуга, а да уколико корисник не прими рачун у року од 30 дана од дана потписивања уговора, дужан је да о томе обавести тужиоца и затражи да му исти буде достављен. Тужилац је 05.04.2011. године издао рачун кориснику СТУР “...” Нови Сад на износ од 23.010,00 динара, а дана 16.05.2011. године, рачун на износ – преостали дуг по уговору од 07.03.2011. године на износ од 46.020,00 динара. У оба рачуна као рок уплате дуга је наведен рок од 7 дана од дана издавања рачуна. СТУР “...” Нови Сад, предузетник АА, брисан је из регистра дана 19.03.2012. године. Тужилац је препорученом пошиљком туженој послао опомену пред утужење дана 14.08.2015. године, препоручена пошиљка се вратила неуручена са назнаком да је прималац непознат. Тужена није платила тужиоцу наведени дуг. Поступак у овом спору покренут је предлогом за извршење на основу веродостојне исправе који је поднет суду 02.04.2021. године, а након изјављивања приговора од стране тужене као извршног дужника, извршни поступак је настављен као поводом приговора против платног налога.

Полазећи од оваквог чињеничног стања, које је утврђено потпуно и правилно, правилном применом чл.127 став 1 Закона о ауторском и сродним правима (“Сл. гласник РС” бр.104/2009 са изменама и допунама), те чл. 152 став 1, 153 и 156 став 3 истог закона, првостепени суд је правилно усвојио тужбени захтев и одржао на снази решење о извршењу којим је тужена обавезана на плаћање утуженог дуга тужиоцу, чија висина није била спорна, са припадајућом законском затезном каматом у смислу члана 324 став 1 и 277 став 1 Закона о облигационим односима. Разлоге које је за своју одлуку

дао првостепени суд, у свему прихвата и Апелациони суд у Београду, као јасне и довољне.

Насупрот жалбеним наводима тужене, првостепени суд је правилно оценио неоснованим приговор застарелости потраживања применом члана 371 Закона о облигационим односима. Правилно је првостепени суд закључио да се не ради о повременом потраживању у смислу члана 372 став 1 Закона о облигационим односима, као ни о потраживању између правног лица и предузетника. Ово стога што се годишња накнада коју тужилац наплаћује не може сматрати повременим потраживањем имајући у виду да се та накнада плаћа за календарску годину у којој је утврђено да је одређено лице неовлашћено јавно саопштило фонограм, те што се накнада наплаћује у јединственом износу за сваку календарску годину засебно. Такође, како је тужена физичко лице, то се не ради о потраживању између правних лица.

Неосновано се жалбом указује да тужилац није активно легитимисан у овом спору.

Наиме, Организација произвођача фонограма Србије представља организацију за колективно остваривање ауторског и сродних права која је основана сходно Закону о ауторским и сродним правима. Ова организација врши наплату јединствене накнаде сходно члану 127 тог закона, а све у складу са уговором о пословној сарадњи у наплати јединствене накнаде који је тужилац закључио са Права интерпретатора, којим је уговорено искључиво право тужиоца на наплату јединствене накнаде односно накнаде за произвођаче фонограма и интерпретатора. Наведено произлази из уговора о накнади који је тужилац закључио са СТУР “...” из кога произлази наведено потраживање, а у коме је у оквиру преамбуле наведено да ОФПС наплаћује накнаду по основу коришћења фонограма у складу са одредбама уговора о пословној сарадњи о наплати јединствене накнаде који је закључен између организације за колективно остваривање права интерпретатора “ПИ” и организације произвођача фонограма Србије, а што је својим потписом тужена потврдила тужена.

Насупрот жалбеним наводима тужиоца, правилно је првостепени суд досудио законску затезну камату на утужени дуг почев од дана подношења предлога за извршење 02.04.2021. године, а одбио захтев у делу за исплату законске затезне камате на главни дуг за период од 24.05.2011. године до 02.04.2021. године правилном применом члана 324 став 1 и 277 став 1 Закона о облигационим односима. Тачно је да је уговором који су парничне странке закључиле предвиђен рок за плаћање рачуна – рок од 7 дана од издавања рачуна за сваку рату појединачно. Међутим, накнада за коришћење предмета заштите са репертоара ОФПС путем јавног саопштавања фонограма одређује се на годишњем нивоу за календарску годину, па дужник пада у доцњу када га поверилац позове да испуни обавезу, али не пре 01.01. наредне године. Насупрот жалбеним наводима, тужилац је био у обавези да рачуне достави туженој (по доспелости), а у списима не постоје докази да су нити рачуни, нити опомена пред утужење достављени туженој. Стога је применом правила о терету доказивања из чл. 231 ЗПП и по становишту овог суда обавеза тужене на плаћање утуженог дуга доспела даном подношења предлога за дозволу извршења.

Цењени су и остали жалбени наводи парничних странака али нису посебно образлагани јер су без утицаја на правилност побијане пресуде.

Потврђено је и решење о трошковима поступка јер је донето правилном применом члана 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, а висина трошкова одмерена је правилном применом важеће АТ и ТТ.

Из напред наведених разлога одлучено је као у изреци на основу члана 390 и 401 тачка 2 ЗПП.

Како тужена није успела у поступку поводом изјављеног правног лека, то јој нису признати трошкови тог поступка па је одлучено као у ставу другом изреке на основу чл. 165 у вези са чл. 153 ЗПП.

Председник већа-судија
Марија Терзића с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић